

Dù b kh ng b tinh th n và m t m i v th xác; nh ng anh i, n m tin c a em , s khao khát c a em đ i v i t do v n là c m t n i n m to n không đ t



□

Anh i,

Em xin l i anh.

Em bi t r ng em đã làm nhi u ng i lo ng cho em, em có l i v i gia đình và t t c nh ng ng i yêu m n em. T hôm đi bi u tình b b t v công an ph ng Cô Giang, qu n 1 đ n lúc l i b b t Công an ph ng Tân Quy, qu n 7 (Sài Gòn), r i b đ a v Qu ng Nam em hi u r ng có nhi u ng i đã vì th ng yêu em mà m t ăn m t ng , đ c bi t là nh ng ng i trong gia đình mình. Nh ng tình c m đó, nh ng m i u t đó c a cô chú bác và b n bè em không bi t cu c đ i mình có đ p đ đ n đáp hay không?

Nh ng n u có ai đó em ph i xin l i tr c tiên thì đó là anh. Ba và các cô lo cho em nh ng m i ng i đã có nhi u kinh nghi m kh đau t hai m i năm v tr c, khi ba em b b t; nên m i ng i d hi u và d ch p nh n. Còn anh, anh ch a t ng đ i m t v i c nh hu ng nh th . Em xin l i anh.

Hôm ngày 1 tháng 7 chúng ta b đ p, b n m tóc l o lên xe khi t p trung bi u tình công viên 30-4, cùng v i Minh Đ c và Hi u, anh b đánh r t nhi u; anh đã hét to: “Các anh có ph i ng i Vi t Nam không?” “Hoàng Sa- Tr ng Sa- Vi t Nam” trong n c m t. Em bi t t giây phút đó, anh đã r t h t h ng và l n đ u tiên trong đ i, t tâm can, anh đã c m nh n s ng đ ng v s nh bé, y u đ u i c a ng i dân Vi t Nam chúng ta trong ch đ đ c tài, cũng nh s tàn ác c a công an C ng s n và s b t công t t đ trong th ch này.

T tr a ngày 4 tháng 7, sau khi em làm vi c v i công an ph ng Tân Quy xong thì em b gi ng kh i tay anh, b xô lên xe, ch đi m t tích cho đ n khi ng i vi t nh ng dòng này, mình v n ch a đ c g p nhau vì anh còn trong Sài Gòn. Hình nh cu i cùng mà em nhìn th y khi r i kh i đ n công an ph ng Tân Quy, Sài Gòn trong t c t i là khi anh khóc và nói: “Các anh b t v tôi đi đâu? Các anh đ nh làm gì v tôi?”. Khuôn m t anh th t s c, xám ng t và n c m t ch y r òng. Em có th c m nh n rõ n i đau kh mà anh ph i ch u đ ng, c con ng i anh lúc đó là m t kh i kh đau.

Em xin l i anh, anh i...

Cho t i h n 9h t i ngày 5 tháng 7 (34 gi đ ng h sau khi b b t Tân Quy) em b an ninh

t nh Qu ng Nam b gi a đ ng trong đêm t i, ph i đi b v nhà. Em đã m t t t c chút t do còn i c a mình, em đã b th m v n liên t c, b đói khát, b kh ng b tâm lý, nh ng ng i mà em lo nghĩ nhi u nh t v n là anh. Anh đã t ng nói v i em r ng: “Em là t t c h nh phúc mà anh có trong cu c đ i này. Không có em, anh không còn gì c”. Em hi u anh c n có em bi t bao! Em cũng bi t m y hôm nay anh nh ng i m t h n khi b nhi u đe d a t nh ng “k l m t côn đ” r ng chuy n này Hu nh Th c Vy s h t đ i. T t c nh ng đau đ n đó, em th u hi u c và ...em xin l i anh.

Nh ng anh i, không có gì trên đ i này mà không có nguyên nhân-k t qu và chúng ta bi t r ng v n v t t n t i trong m i quan h t ng tác. N i s h i c a em đã gi m đi r t nhi u khi em nghĩ v nguyên lý đó. V i m i hành đ ng mà chúng ta th c hi n, không s m thì mu n chúng ta s nh n lãnh ph n i c a nó; vì th chúng ta ph i ch u trách nhi m hoàn toàn v h u qu c a hành đ ng do mình gây ra. Nh ng ng i c ng s n bi t rõ đ i u đó anh .

Dù b kh ng b tinh th n và m t m i v th xác; nh ng anh i, ni m tin c a em , s khao khát c a em đ i v i t do v n là c m t n i ni m to l n không đ t. Anh hi u em mà, ph i không anh? Em là đ a không ch u n i nh ng s l b ch, nh ng b t công và s “ch ng tai gai m t”. Đ i v i nh ng th đó, dù bi t mình ch là m t cá nhân nh bé và b t toàn, em luôn mu n san ph ng chúng đ i.

Ng i trong đ n công an nhìn ra ô c a kính, t đáy lòng mình em đã t ng nh và tri ân bao th h ng i đã vì Vi t Nam này mà lãnh nh n đau kh , tù đày, th m chí là cái ch t. Dù b th m v n liên t c, em v n c t o cho mình nh ng giây phút nghĩ ng i b ng cách không tr l i nh ng câu h i cá nhân ho c nh ng câu h i liên quan đ n b n bè. Ch nh ng gì ng i ta đã bi t b ng cách rnh r p, nghe lén đ i n tho i... thì em m i k cho h nghe. Nh ng lúc em ng i nh m m t, im l ng và hít th sâu, em nghĩ r t nhi u v cu c đ u tranh hôm nay, và em nh đ n m t ng i anh hùng trong l ch s : Phó Đ c Chính. Ông đã b th c dân Pháp đ a lên máy chém khi m i 23 tu i. Nh c đ n ông, chúng ta t nhiên s th y bình an h n, vì nh ng đau kh mà chúng ta đang ch u đ ng làm sao có th so sánh v i s hy sinh tính m ng c a m t ng i đang tu i xuân xanh?

Không th so sánh cu c đ u tranh ch ng Pháp và cu c đ u tranh hi n nay, nh ng nhìn vào l ch s , chúng ta bi t r ng “Freedom is not free”, ph i không anh? M i th đ u có cái giá c a nó. Nh ng ai hy sinh vì đ i u t t đ p, s nh n đ c hoa qu t t t i. Nh ng ai hành đ ng tàn ác, hy sinh nhân tính đ b o v quy n l i c a mình, s nh n l y nh ng đ i u t i t do chính mình t o ra. Đó chính là Công lý anh .

THƯ HUỖNH THỰC VY GỬI CHỒNG

Tên: Huỳnh Thực Vy

Thư số: Bảy, 07 Tháng 7 Năm 2012 16:06

Vì vậy, anh ơi, anh đừng lo lắng, đừng đau khổ. Anh phải mạnh mẽ lên. Chúng ta phải mạnh mẽ lên. Mọi khó khăn còn chưa kết thúc, nhưng chúng ta cũng không đuối hàng.

Em biết rằng anh có năm ngày nhàn ông nặng 64 kg cả em bây giờ đã gầy nhom. Em sẽ bồi dưỡng cho anh. Em sẽ dùng cốc nước dừa này để thay thế yêu anh, cũng như chúng ta sẽ dùng cốc nước dừa này để yêu thay thế mất mát này.

Nhiều cô chú bác, anh chị em tuy không ở bên chúng ta nhưng họ luôn giúp đỡ và ủng hộ chúng ta. Dù bạn an ninh công sự nên tích thu nhiều tiền mà anh chị em trong gia đình chúng ta đã nhận ăn nhận mất đi mua như: hai chiếc tivi di động, hai laptop; cho đến giờ chúng ta vẫn được bình an vì có mọi người. Chúng ta phải ghi nhớ ân tình đó, anh nhé.

Anh ơi, anh cố gắng lên. Chúng ta còn mất là cái gì phải lo thu xếp. Cả anh và em hãy cùng cố gắng nhé. Em tin chúng ta sẽ được bình an, hạnh phúc.

Em đang ở quê chờ anh. Hãy tha lỗi cho em vì đã làm anh phải lo lắng quá nhiều. Em yêu anh. Vì cả anh

Huỳnh Thực Vy

Tam Kỳ ngày 6 tháng 7 năm 2012